

afklaring. Dertil synes jeg, regeringen har holdt kortene for tæt ind til kroppen, og det skal jeg vende tilbage til.

Jeg synes, at ordførerskabet fra Socialdemokratiet var forholdsvis forstemmende. Jeg synes, der er en betydelig afstand, og det vil jeg godt bede regeringen om at være optaget af i overvejelserne frem til forhandlingerne. Jeg synes, der er en betydelig uoverensstemmelse mellem vores og regeringens opfattelse af, hvordan verden ser ud. Vi bliver af og til bebrejdet, at vi ikke roser regeringen nok, men det er bl.a. begrundet i, at det er svært at komme til, fordi regeringen roser sig selv ganske betydeligt ved enhver lejlighed. Derfor kan det virke som fedteri, hvis man lægger noget ovenpå.

Men jeg vil godt bede regeringen om at overveje, om man er så sikker på, at det også er den opfattelse, befolkningen har af tilstandene rundt om. Jeg tror ikke, det er tilfældet, specielt ikke på de tre områder, vi har nævnt som temaerne i dag. Befolkningens opfattelse er ikke, at det ser flot ud på sygehusområdet.

I forgårs var der en Ritzaumeddelelse, hvor man kunne læse, hvor lange ventelisterne er til behandling for åreknuder, brok og andre forstyrende ting for danskernes dagligdag. Det er helt, helt uforståeligt for store dele af befolkningen – mens regeringen i øvrigt bruger enhver lejlighed til at sige, hvor godt det går – at man ikke vil benytte den lejlighed til at gøre noget ved de ting, som forstyrrer danskernes dagligdag.

Debatten om dagpasning af børn er endt med, at Socialdemokratiets ordfører i dag i realiteten har udskudt pladsgarantien et år frem til 1996. Jeg synes, at også finansministeren i sit sidste indlæg tegnede et alt, alt, alt for positivt billede ved at sige, at vi er tæt på toppen af Mount Everest med det, vi har lavet.

Det er ikke rigtigt. En fjerdedel af kommunerne melder selv ud, at de når det ikke. Jeg vil godt sige, at hvis pladsgarantien skal nås til nytårsaften i år, er forudsætningen, at regeringen foretager sig noget aktivt og gør det allerede i 1995.

Den socialdemokratiske ordfører afviste dagsordensforslaget med den bemærkning, at det var uden saglig begrundelse. Det var dog fantastisk. Er det uden saglig begrundelse, inden man skal til forhandling, at forholde sig til, om man vil gøre noget ved sygehusventelisterne? Er det uden saglig begrundelse at spørge regeringen, om man vil leve op til løftet om

en pasningsgaranti, vel at mærke regeringens eget løfte? Er det uden saglig begrundelse at spørge regeringen, om man vil gøre noget på ældreområdet? Er det overbud? Er det overbud at bede regeringen om at sikre tre for regeringen centrale målsætninger?

Jeg skal sige til fru Else Winther Andersen, at jeg synes, at talen var båret af overtro og metafysik med hensyn til privatiseringens lyksaligheder; jeg er af den modsatte opfattelse, og det skal jeg ikke forholde mig voldsomt til.

Fru Anne Birgitte Lundholt betegnede SF's dagsorden som overbud fremsat af populistiske årsager. Jeg vil godt sige, hvad jeg synes er det rene overbud i denne debat. Det synes jeg det er at forsøge at bilde befolkningen ind, at man kan løse de problemer, vi har på sygehusområdet, på ældreområdet og på børnepasningsområdet ved at sænke skatten og dermed reducere den økonomi, der er til at løse opgaverne.

Jeg synes ikke alene, det er overbud, jeg synes også, det er bedrag, for jeg tror, befolkningen meget let kan forstå, at man ikke samtidig kan sige, at man vil løse flere opgaver og gøre det ordentligt og så sænke skatterne. Det enkle regnestykke er jo, at så hænger tingene ikke sammen.

Jeg håber i øvrigt, at fru Birgitte Lundholt kommer dybere ind i den diskussion, der drejer sig om, at amterne prioriterer et sundhedsvæsen, som de gør, af strategiske årsager i forhold til de kommende forhandlinger med regeringen. Det tror jeg amterne vil være meget optaget af i en situation, hvor De Konservative bl.a. har anbragt amterne et sted, hvor de ikke har ret stort bevægerum.

Jeg skal sige til fru Vibeke Peschardt, at det, vi i SF gerne havde set omkring pasningsgarantien, var en ændring af § 69 i bilstandsloven, der pålægger kommunerne at sikre plads til de børn, der efterspørger en pasningsplads. Dermed var vi ovre denne konstante debat om ventelisterne til dagpasning.

Fru Vibeke Peschardt sagde også, at dagsordenen ville betyde forgyldning, og der må jeg igen sige til regeringen, at jeg tror, man fuldstændig fejlvurderer de ting, der rører sig ude i befolkningen. Jeg tror ikke, befolkningen opfatter det at få sygehusventelisterne væk som at blive forgyldt. Jeg tror ikke, at man opfatter det at sikre, at der er plads til børnene, som at blive forgyldt. Jeg tror ikke, man opfatter det at sikre bedre forhold for de ældre som at blive forgyldt.